

De supermarkt

De zonnebril heeft grote, bolle glazen als de ogen van een vlieg. Het winkelwagentje staat slordig voor de ingang van de supermarkt geparkeerd. Ze tilt de twee plastic tassen uit de kar, zet ze op de grond. Ze zucht. De zonnebril glijdt verder omlaag richting het puntje van haar neus.

‘Tommy, kom eens helpen’, zegt ze.

In de schuddende miniauto naast de schuifdeuren van de supermarkt zit Tommy, zijn handen om het kleine stuur geklemd, zijn voeten op het pedaal. Zijn ogen scheuren door de straat, zijn mond produceert belletjes spuug.

‘Tommy, mama gaat het nu niet nog een keer zeggen.’

‘Maar hij is nog niet afgelopen’, jammert Tommy.

Nors duwt ze de kar in de ketting winkelwagentjes. Met haar handen trekt ze het omhoog gekropen rokje omlaag, haar borsten schudden onder haar truitje.

‘Tommy wil mama niet kwaad maken.’

De lichtjes op de miniwagen beginnen te knipperen. Tommy’s gezicht krijgt een roze gloed, zijn mond produceert meer belletjes spuug. Een laagje schuim vormt zich op zijn bovenlip.

Ze tilt de plastic zakken van de grond. Onrustig kijkt ze om zich heen. De burens. Ze kunnen haar vanaf dit punt zien. Ze zet de plastic tassen terug op de grond, kijkt naar de stammetjes in de potten op de boulevard. Palmbomen, een eindeloze rij. Een frisse wind blaast langs haar armen. Ze zucht.

De schuifdeuren van de supermarkt open, een meisje loopt naar buiten.

‘Hé’, zegt het meisje.

‘Wendy’, zegt Deborah.

Wendy kijkt onverschillig om zich heen.

‘Hoe is het op je werk?’, vraagt Deborah.

Wendy rommelt in het tasje om haar schouder. De nagels van haar vingers zijn zwart, haar ogen zijn met dikke lijnen omrand. ‘Goed’, zegt ze mat. ‘Roken?’ Ze vist een pakje sigaretten uit haar tas.

Deborah schudt haar hoofd. ‘Hoe is het met je moeder?’, vraagt ze.

De lichten van Tommy’s miniauto doven, de auto valt abrupt stil. Verdwaasd springt

hij uit de auto, rent richting het strandje dat voor de plas ligt.

Wendy haalt haar schouders op.

‘Maakt Mila nog bij jullie schoon?’, vraagt Deborah.

Wendy blaast de rook van haar sigaret uit. Haar gezicht verdwijnt in een kringelende, blauwe wolk. Argwanend neemt ze Deborah in zich op. Het is een blik die Deborah eerder heeft gevoeld, eentje die tegen haar huid schuurt. Krast.

‘Mijn moeder heeft haar een tijdje geleden ontslagen. Vanwege de theelepeltjes.’

Wendy neemt een diepe haal van haar sigaret.

‘Ze heeft van alles van ons gestolen. Kopjes, theelepels, sieraden, zelfs een paar schoenen van mijn moeder. Van een vriendin hoorden we dat Mila niet tevreden was over haar loon. Ze vond het te weinig. Maar hier verdienen ze altijd meer dan waar ze vandaan komen.’

Wendy neemt opnieuw een diepe haal van haar sigaret. Het vuur schroeit een groot deel van de sigaret weg.

‘Vrouwen uit Polen’, zegt ze, ‘ze zijn niet te vertrouwen.’

Deborah zwijgt.

Tommy komt aangehold. ‘Mama, wie zijn dat?’, vraagt hij. Met zijn vinger wijst hij naar twee mannen die richting de ingang van de supermarkt schuifelen. De mannen dragen rafelige t-shirts, één van hen heeft een lange, vlassige baard.

Deborah pakt Tommy’s hand vast. ‘Dat zijn zwervers, lieverd, mensen die op straat leven.’

De zwervers komen dichterbij. Eén van de twee houdt zijn hand op en kijkt naar Deborah. Deborah doet een stap achteruit, Wendy rookt onverstoord verder.

‘Hier.’

Een oude vrouw die haar winkelwagen heeft weggezet, duwt een munt in de hand van de man. Hij kijkt haar dankbaar aan.

De oude vrouw rolt met haar ogen. ‘Ik geef ze altijd maar wat. Het zijn goede jongens’, zegt ze. ‘Ze helpen me vaak met sjouwen als ik boodschappen heb gedaan.’

De twee mannen kijken rustig om zich heen, niet van plan zich te verroeren. Deborah schuift haar tassen dicht naar zich toe. Een van de mannen komt dichterbij Wendy staan. Deborah knijpt in Tommy’s hand.

De schuifdeuren van de supermarkt gaan open. Een moeder en een kind lopen naar buiten. Het jongetje rent op de miniauto af, werpt een muntje in miniauto. De lampen van de auto beginnen te flikkeren, het jongetje springt achter het stuur.

Tommy kijkt naar de auto, maakt zich los van zijn moeder en klautert in de wagen naast het jongetje.

Wendy schuift wat dichterbij de jonge zwerver toe.

Deborah kijkt naar de tassen tussen haar benen. Ze voelt zich ongemakkelijk.

‘Tommy’, zegt ze zacht, ‘Tommy we gaan naar huis.’

Tommy kijkt niet op. Wendy heeft zich omgedraaid naar de jonge zwerver, de jongen strijkt met zijn vlakke hand over haar truitje. Deborah voelt een vlaag misselijkheid in haar buik opkomen. Ze roept Tommy, maar hij hoort haar niet. Ze kijkt naar haar eigen kind, ziet hoe zijn gezicht rood is van opwinding. De oude vrouw duwt opdringerig haar handen tegen de hare. Deborah draait zich van schrik een kwartslag om.

Op het strandje bij de plas gooit een man een stok naar een hond. De zon schijnt laag op het water. Een paar minuscuul kleine druppeltjes zweet parelen op haar bovenlip, ze voelt ze branden. Ze zou ze willen weghalen, maar de tassen hangen als zware trossen aan haar armen.

Acht maanden lang.

Wil je gaan liggen?

Zijn stem is vloeibaar.

Zo, op je buik, met je gezicht zijwaarts, je ogen gesloten, je vingers daar. Ja, daar. Hoe voelt dat? Ik zit hier, ik kijk naar je.

De schaamte. Haar benen spannen zich, onbekende golven trekken door haar buik.

Je maakt me geil. Zijn donkere huid glanst vanuit de hoek van de kamer. Ze voelt zich iemand anders worden.

Als hij haar benen opent, wordt alles troebel.

Na afloop praat ze in zinnen die ze kent van de televisie. Je moet gaan, mijn man komt thuis. De huiskamer baadt in het zonlicht, de vaas met bloemen zwijgt.

Vanuit de plas voelt ze een briesje op haar armen. De man en de hond zijn een stipje in de verte geworden.

‘Tommy’, zegt ze verdwaasd, ‘waar ben je?’

Ze draait zich om naar de miniauto, kijkt naar de ingang van de supermarkt. De auto staat stil, haar zoon zit alleen in het wagentje. Wendy loopt verderop, samen met de zwerver. Voor de huizenblokken bewegen hun lichamen als springerige touwtjes op en neer.

De schuifdeuren van de supermarkt trekken open en dicht.

Open en dicht.

Open en dicht.

Deborah kijkt naar haar zoon. Zijn haren hangen rommelig voor zijn ogen, zijn handen houden het stuur van de wagen gespannen vast. In de kinderopvang zei de begeleidster dat hij druk is. Maar, had het meisje gezegd, dat zijn alle kinderen tegenwoordig. Je mag blij zijn als er een rustige bij zit.

Tommy zucht. Hij kruipt uit de auto, pakt Deborah's hand.

